

Autor: Guillaume Durocher

Evropská unie je jedním z velkých politických experimentů nedávných dekád. Oficiální důvod vzniku EU – založené v naději na ukončení bratrovražedných evropských válek a sjednocení kontinentu tváří tvář realitě vzestupu neevropského světa – pravděpodobně souzní s názory většiny bílých nacionalistů. Dokonce, jak naznačuje video níže, podle mého mínění prounijní aktivisté využívají apelů na podvědomou bílou identitu. Mainstreamové evropanství v mnoha ohledech připomíná úpadkovou a nesoudržnou parodii bílého nacionalismu.

Proti rasismu... Zastavte imigraci!

V reálu pochopitelně EU představuje protievropskou a etnocidní entitu. Věřím ale, že si evropští etnonacionalisté mohou z jejich úspěchů i selhání odnést cenná ponaučení ohledně kooperace mezi různými evropskými národy a státy v našem malém koutu světa a navzdory existenci národních zákonů.

Evropští nacionalisté z drtivé většiny stojí proti EU, ale někdy podle všeho z nesprávných důvodů. K podpoře britské strany UKIP například dochází proto, aby mohla usměrnit etnocentrické citění Britů do bezpečných vod bezrasového a prokapitalistického smýšlení. Nigel Farage zdá se považuje polské a rumunské imigranty za větší nebezpečí než Afričany a Pákistánci, jakkoli je zjevné, že druzí jmenovaní zůstanou dlouhodobě nepřizpůsobitelní. A tak jsou etnocentrické impulzy Britů neškodně namířeny proti EU, místo aby byly účelně využity k odporu proti barevné imigraci. UKIP postrádá význam, s výjimkou faktu, že vystoupení Spojeného království z EU by znamenalo výrazné přeskupení sil a inspirovalo by i nacionalisty na kontinentě.

Myslím, že takovéto neúčelné odvedení pozornosti je myslitelné i proto, že jen málo problémů vzbuzuje tolik nejasností a projekce jako EU. Co je to vlastně za subjekt? Rodící se stát nebo konfederace? Nebo jen mezinárodní organizace? Řada akademiků se odpovědi ráda vyhne označením EU za subjekt *sui generis* – což pochopitelně nikam nevede. Někdy se Evropané pokouší Američanům povýšeně vysvětlit, že záplava bezobsažných frází a evidentní rozpory v projektu Evropské unie jsou pro Američany pochopitelně příliš složité a rafinované (což skvěle zparodoval **Paul Krugman**). Ani kritici EU nejsou v tomto ohledu příliš k užitku, jelikož někteří napadají EU coby nástroj likvidace hranic pro neoliberální *laissez-faire* řád a další zase coby kryptokomunistický superstát, posedlý regulací všech oblastí života. Zastánci EU bývají také rozděleni: francouzský prezident Francois Mitterand usiloval o záchranu Evropy sjednocením jejich národů proti globální konkurenci, zatímco jeden z „otců zakladatelů“ **Jean Monnet** zřejmě pokládal EU za pouhou zastávku na cestě ke globální vládě, všeobecnému smísení ras

a zničení Evropy a jejich národů coby svébytných entit.

Na podporu všech uvedených postojů lze přinést řadu důkazů; sám bych pak řekl, že blíže pravdě bude převaha neoliberálních, globalistických a národy likvidujících prvků nad těmi regulačními a „superstátními“. Rozsouzení nepomáhá ani skutečná komplikovanost EU – s jejími 28 členskými státy a jejich domácí politickou scénou, á la carte rozlišením úrovní integrace (např. **eurozóna**, **Schengenský prostor**) a komplexní soustavou s velmi odlišnými pravidly pro různé oblasti a sektory.

Musíme též říci, že lidé se vztahem k EU – ať už eurokraté/eurofilové na jedné straně a euroskeptici typu UKIP nebo francouzská Front National na druhé – rádi zveličují její význam. Ve skutečnosti bych si troufl říct, že s významnou výjimkou **evropské měnové unie** nemá EU kdovíjak velký význam.

EU nepochybně v některých oblastech vládne mocí srovnatelnou se státem, a v tomto ohledu se hodí slovní zásoba americké vlády. Jádrem politiky EU tvoří:

„Vepřové“: Rozpočet EU (1% HDP) zahrnující fondy pro regionální a místní samosprávy (zaměřené na chudší oblasti, politicky užitečné při získávání protislužeb od místních politiků), zemědělské subvence a infrastrukturu.

Nefinancované mandáty: „Proces“ EU přichází se závaznými či nezávaznými cíli pro hospodářství, společenské blaho nebo oblast životního prostředí, v konečném důsledku s téměř nulovým efektem (zvětšiny neškodná parodie sovětských *Gosplan* pětiletok).

Regulace společného evropského trhu: Oblast s podle mého mínění vcelku pozitivním dopadem, zahrnující regulaci technických, environmentálních, finančních, spotřebitelských a dalších otázek. Nevyhnutelně neustále bobtnající oblast, jelikož eurokraté/rádoby sociální inženýři po vzoru **Commerce Clause** v americké ústavě využívají trhu jako záminky pro regulaci sociální, pracovně právní a dokonce genderové oblasti – dosud s pouze limitovaným účinkem.

Kvazifederální pravomoci: Monetární politiku v rámci eurozóny, soutěžní právo (včetně pokut trustům a schvalování fúzí) a obchodní politiku jsou přímo řízeny institucemi EU.

V nejlepším případě funguje EU jako normální, demokratická kvazivláda, s **Evropskou komisí** coby vládou, **Evropským parlamentem** jako dolní komorou a 28 národními vládami v **Radě ministrů** jako svým způsobem senátem.

Zavádění většiny těchto opatření a evropské legislativy zůstává národní záležitostí. Jako taková zůstává síla Unie natolik slabá a odvíjející se od konsenzu, že buď postrádá skutečnou nezávislou způsobilost k jednání, nebo provádí věci, které by vlády zavedly i samy od sebe (tak tomu je zejména v oblasti obchodu, kde panuje vysoká míra konsenzu). V tomto ohledu EU zůstává do jisté míry pouhou *kodifikací* neoliberálních globalistických praktik finanční liberalizace, privatizace, transnacionalizace atd. – neobratný pokus legálně zformalizovat složitou skutečnost, která se nezávisle odvíjí i v USA (v podobě ztráty pracovních míst ve prospěch Číny, finančního chaosu, imigrace, NAFTA atd.)

Pochopitelně lze namítnout, že směrnice EU a dohody nežádoucí opatření potvrzují a *upevňují*, jako je tomu v případě volného pohybu kapitálu (který je dosti vypovídajícím způsobem zakotven v rámci EU i ve styku se zbytkem světa **Smlouvami** jako povinný) a **Schengenské smlouvy** o volném pohybu osob (která ztěžuje řešení ilegální imigrace). Neposlušné národní vládě – zejména pokud by se vrátila k národní měně – by ale EU fakticky nemohla zabránit v ustanovení nacionalistických opatření jako hraniční kontroly a v zastavení imigrace. Evropské instituce by nanejvýš mohly stanovit pokutu, což však může být v případě celkových příspěvů do rozpočtu EU ošidné – tyto vlády by totiž podobně jako Margaret Thatcherová v 80. letech nejspíš pohrozily zastavením plateb.

(Lidé z UKIP by namítli, že podle evropských pravidel nelze omezit imigraci z EU /která je převážně etnicky evropská, snadno asimilovatelná a – **narozdíl od imigrace ze zemí mimo EU** – finančně prospěšná pro veřejné rozpočty./ Jelikož však Británie nepatří do Schengenu, může provádět kontroly na hranicích. Navíc nic v evropských směrnicích nenutí národní vlády umožňovat usazení se v zemi lidem bez občanství EU. Víza a naturalizace mimoevropských příslušníků zůstávají plně v kompetenci národních vlád. Proto **naparování UKIP**, že imigraci z EU nelze zastavit, dokud země zůstává v Unii, musíme brát z etnonacionalistické perspektivy jako irelevantní: **skutečnou dlouhodobou hrozbu pro Británii totiž představuje imigrace ze zemí mimo EU, především z Afriky a islámského světa.**)

Přeceňování vlivu EU jejími příznivci i odpůrci lze dokázat na viditelném dopadu jejich nejdůležitějších a skutečných oblastí společné politiky. Několik příkladů:

Rozpočet EU je asi 142 miliard eur, tedy kolem 1% HDP. Nepochybuji, že vzhledem ke složitosti legislativního procesu a chaotickému zavádění opatření evropskými/národními/regionálními orgány se nemalá část vyplývá. (Nikdo např. podle všeho není schopen uspokojivě spočítat, kolik evropských peněz se utratí v každé jednotlivé zemi a jak se tato suma liší v jednotlivých zemích.) Ať tak či onak není jedna setina národního bohatství v Evropě – kde se často vládní výdaje pohybují okolo 40% HDP – nijak závratná.

Evropskou komisí tolik vzývaná vyjednávání o **dohodě o volném obchodu se Spojenými státy** (tzv. Transatlantické obchodní a investiční partnerství, TTIP, dříve TAFTA) by podle jejich vlastních odhadů mělo zanedbatelný ekonomický dopad, tj. růst HDP o zhruba půl procenta. Osobně silně pochybuji, že „růst“ brzdí nedostatek ještě vyšší míry transnacionalizace financí, služeb a průmyslu, takže bych odhadoval ještě nižší ekonomický benefit.

Pokračující snaha eurozóny o **regulaci finančního sektoru** zahrnuje i jednotný fond pro řešení bankovních problémů (Single Resolution Fund, SRF), společnou sumu peněz, jež má během osmi let postupně narůst až na 55 miliard euro, která má sloužit k záchraně zkrachovalého finančního sektoru. Jde o nesmírně komplikovaný mechanismus a není jasné, jestli v čase svého dokončení bude vůbec k něčemu dobrý. Nakonec však bude tato suma – jakkoliv se může zdát vysoká – přinejlepším stačit na záchranu jedné malé země (třeba Řecka či Irska) a větším zemi kalibru Španělska či Itálie bude k ničemu.

Všechny tyto otázky vzbuzují nemalé množství kontroverze, nekonečné handrkování u jednacího stolu a v konečném důsledku na výsledcích až tolik nezáleží. Zástupy eurobyrokratů mají asi tolik moci jako starostové měst, ovšem bez kontaktu se skutečnými lidmi. Jak kdysi trefně poznamenal německý kancléř Willy Brandt: „Evropa připomíná dva pářící se slony: zvedne se spousta prachu a než k něčemu dojde, trvá to.“

V průběhu desetiletí se výsledky ale pochopitelně nahromadí. Musíme si však uvědomit, že dnešní stav omezené moci EU byl dosažen až po 60 letech integrace. Než vznikne předvídaný evropský superstát, nebudou už domorodí Evropané majoritními obyvateli západní Evropy (už dnes je třetina ve Francii narozených dětí afrického/muslimského původu a bílí Britové se mají menšinou ve vlastní zemi stát v 60. letech 21. století.). Eurokraté tak přinejlepším vytvoří spleť infrastrukturu ve prospěch našich afrických a muslimských nástupců (příklad jevu, který blogger Heartiste nazval „rasovým cizoložstvím“ na kontinentální úrovni). Pokud ale vezmeme v potaz nedávnější dějiny Afriky a islámského světa, lze s nemalou mírou jistoty odhadnout, že naši dědicové nebudou schopni či ochotni udržovat jemné evropské struktury příliš dlouho.

Nakonec však má otázka EU menší význam než ta demograficko-kulturní. Evropa dle mého soudu může mít zářnou budoucnost bez i s EU/eurem. Na čem doopravdy záleží:

- 1) Zastavit (nebo zvrátit) imigraci, postupující tempem etnického nahrazení.
- 2) Šíření adaptivní evropské kultury (zdůraznění plodnosti, etnicko-národní/evropské identity, eugenika a odmítnutí relativistického individualismu/rovnostářství bez pravidel (tj. vyzdvihování individuální sobeckosti a narcismu ke škodě celku)).

A podle těchto kritérií bychom podle mě měli posuzovat i užitečnost euroskeptických skupin jako FN nebo UKIP. Až příliš často se establishmentu daří zavést etnocentrické cítění do slepé uličky euroskepticismu, který lze politicky neutralizovat nebo ignorovat, namísto jeho vyústění v odpor proti neevropské imigraci.

Otázka pro nebo proti EU/euru by mělo být řešena z čistě taktického náhledu: **cokoliv, co nám umožní zvrátit demografický zánik a získat zpět naši kulturu.**

V tomto směru se jeví národní cesta mnohem realističtější, přinejmenším v krátkodobé perspektivě. Je mnohem pravděpodobnější, že se nacionalistická revoluce jako následek rozmarů národní politiky odehraje v jedné z 28 členských zemí, než že se podaří získat samotný Brusel. (A vzhledem k tomu, že EU nedisponuje ozbrojenými silami, suverenita je konec konců beztak národní záležitost, a proto by měla domácí politika zůstat ohniskem aktivismu.) Přecenění svých možností a následná selhání eura by mohla stačit k přihrání Francie do rukou Front National. Osobně bych zničení EU/eura považoval za kompletně přijatelný vedlejší efekt ukončení lichvy, imigrace a znovunabytí francouzské národní suverenity. I Řecko se zdá být vcelku pravděpodobným kandidátem, jehož politická scéna – uvěznění předáci Zlatého úsvitu a zoufalá hospodářská situace – má znatelně *výmarský* nádech.

Další možnost představuje pád eura – vedoucí v krátkodobém horizontu k finančnímu chaosu, ztrátě úspor a inflaci, ale pravděpodobně zlepšené ekonomické perspektivě a omezení finančních machinací v horizontu střednědobém – který by zdiskreditoval staré politické elity a vedl k nepředvídatelným situacím, nabízejícím nacionalistům šanci dostat se v různých zemích k moci. (Něco podobného se odehrálo v Maďarsku, kde se vládnoucí socialisté znemožnili skandálem ohledně **důchodové reformy** a středopravá strana Fidesz se radikalizovala do pozice umírněné konzervativně-nacionalistické strany.) Postupný nástup nacionalismu v různých zemích by nijak nevylučoval žádoucí evropskou spolupráci nebo i vznik nacionalistické verze EU (jakkoli musíme předpokládat, že taková struktura by byla ještě slabší než současná Unie).

Může se však otevřít i panevropská cesta. Pokud popustíme uzdu fantazii, může se EU postupem desetiletí proměnit v „něco“ neurčitě připomínající stát se skutečnou vládou. Už dnes funguje v ekonomické oblasti **Evropská centrální banka** jako kvazi-suverénní subjekt s pravomocí potrestat národní vlády – pokud se tyto nerozhodnou vrátit ke své národní měně. Lze si přestavit i (pravda, nepravděpodobnou) alternativu, kdy se nacionalistické strany – oficiálně judeofilní nacionalisté (jako Švédští demokraté nebo Holandská strana svobody) nebo judeo-agnostické (jako Front National) – dostanou k moci nebo účasti na koaliční vládě, která zastaví imigraci, ale neodvrhne EU a/nebo euro. Není nijak absurdní předpokládat, že pokud by se kultura stala nacionalistickou a pokud by se musela EU zodpovídat nacionalistickým vládám, nevymezovali by se **budoucí eurokraté** proti „pevnosti Evropa“, ale ze všech sil by bránili její hradby.

Pro evropské etnonacionalisty by měla být debata o bytí pro nebo proti Evropské unii pouze taktická a druhotná, podřízená základní otázce: zachování existence, suverenity a prosperity našich národů.

Úvaha Guillaumea Durochera **Learning from the EU Experiment (I): The anti/pro-EU question should be tactical** vyšla na stránkách The Occidental Observer.